

Съглашението да запази проливитѣ и Цариградъ за Русия, а настани напослѣдъкъ тамъ съюзнически войски, които мѣчно ще напуснатъ вече тия мѣста. Слѣдователно, между славянскитѣ държави двѣ — Полша и Чехо-Словашко оставатъ безъ морски излазъ, а останалитѣ — Русия, Югославия и Бѣлгария ще иматъ по нѣколко само пристанища и то въ затворени морета, освѣнъ ако смѣтнемъ за свободно Сѣверното Бѣло море, което 9 мѣсеца прѣзъ годината е замръзнало.

Но не само съ това се ощетяватъ интереситѣ на славянството. Въ ущърбъ на славянството се създадоха или увеличиха иноплеменни държави, като отъ тѣлото му се откъснаха пространни територии. Съ признаването на независимостта на Финландия, Естония, Курландия, Азербейджанъ и пр. не се цѣлѣше друго освѣнъ омаломощението на руския колосъ. За смѣтка на Русия и Бѣлгария се увеличиха Ромжния (съ Бесарабия и Добруджа) и Гърция (съ Тракия и частъ отъ Македония). Спорътъ, който се води между Италия и Югославия отъ една година насамъ, има сжщо за цѣль да откъсне нови земи отъ славянството, за да се дадатъ тѣ въ владѣние на Италия.

По този начинъ Англия успѣ да наложи желанието си — да се обезсили славянството, като между него и всичкитѣ му съсѣди се създадоха спорни точки, които несъмнѣно ще станатъ рано или късно причина за постоянни триения, даже за изтрѣбителни войни; между Полша и Германия — Познания; между Югославия и Италия — Фиуме и Далмация; между Чехия и Унгария — южнитѣ словашки земи; между Бѣлгария и Ромжния — Добруджа; между Бѣлгария и Гърция — Тракия; между Югославия и Ромжния — Банатъ; между Русия и Ромжния — Бесарабия, и т. н.

Но и това не бѣше достатъчно. За да се парализира напълно славянската опасностъ и обезсили нейната мощъ, посѣ се сѣме на раздори и между самитѣ славянски държави. Дадениятъ отъ централнитѣ сили примѣръ въ Брестъ-Литовскъ — съ откъсването на Украйна отъ Русия и на Холмската губерния отъ Полша, за да се даде послѣдната на Украйна, — биде възприетъ и отъ днешната конференция, която не остави два славянски народа въ възможностъ да заживѣятъ въ братски отношения. Между всѣки два съсѣдни славянски народа се създадоха нѣщо като зони на взаимни раздори: между полския и чехо-словашкия народи — областта Тешенъ; между полския и украинския народи — Източна Галиция; между сръбския и бѣлгарския народи — Цариградско и Куиско.

Трѣбва да се отбѣлѣжи сжщо, че, за нещастие, славянството като че ли не си дава смѣтка за задушливата атмосфера, която му се създава отъ тѣнъ, та то само се разяжда съ вътрѣшни разпри и съревнувания. Би било излишно да се посочва примѣрътъ на Русия, която отъ три години е арена на най-ужасното и кърваво самоизтрѣбление. Опустошенията, които ставатъ вътрѣ въ Русия, унищожението на нейното стопанство, разорението на нейнитѣ финанси, сж такива поражения за славянството, каквито Германия, докато тя воюваше съ Русия, не смѣеше дори да мечтае!

Не много по-отраднo е положението въ Полша. Съперничеството между Познания, бивша руска Полша и Галиция е до такава степенъ изострено, че стоящиятъ отъ страни зритель се пита неспокойно, дали скоро не ще присъствува и на четвъртия дѣлежъ на тази страна. Между отдѣлнитѣ области на младата полска република сжществуватъ отношения на гибеленъ антагонизмъ, които спжватъ сплотяването на цѣлия народъ прѣдъ германската опасностъ и правятъ невъзможно стопанското му засилване.

Съ изчезването на австрийската опасностъ се разпадна и сплотеността, която крѣпѣше до скоро чехо-словашкия народъ. Още прѣди да е закрѣпнала тази млада славянска република, антагонизмътъ започна да дѣйствува между двата братски народа — чехи и словаки. Въ това отношение знаменателенъ при-